

Функціонування вказаних структур має на меті забезпечити можливість практичної реалізації окремих конституційних положень. Кожен із охарактеризованих органів наділений певним колом повноважень, що дає змогу об'єднати їх у єдину цілісну систему. До такої системи автором віднесено Міністерство економічного розвитку і торгівлі, Міністерство внутрішніх справ та Міністерство юстиції, Департамент захисту економіки Національної поліції, Державну фіскальну службу, Антимонопольний комітет.

Багатоаспектний і міжгалузевий характер інтелектуальної власності потребує наявності функціональної та ефективної інфраструктури Національної системи інтелектуальної власності, що здатна спростити процеси отримання захисту, впровадження та освоєння результатів інтелектуальної діяльності в інтересах прискорення інноваційного розвитку України.

В Україні інформаційні складові інфраструктури Національної системи інтелектуальної власності знаходяться в стадії свого активного розвитку. У теперішній час до її складу входять структури державної інформаційної системи (інформаційні ресурси Державної служби, Держветфітослужби, Державного агентства з питань електронного урядування, Державного агентства з інвестицій та управління національними проектами України, бібліотек з науково-технічною інформацією; академічні та університетські структури; технічні виставки тощо) і структури, що відносяться до недержавних.

Список використаних джерел:

1. Доріс, Лонг & Патріція, Лей (2007). Захист прав інтелектуальної власності: норми міжнародного і національного законодавства та їх правозастосування. *Практичний посібник*. Вилучено з <http://www.nsj.gov.ua/files/1378882678IPR%20Manual%20UKR.pdf>
2. Поталенко, Є. (2014). Методи і способи міждержавної правової інтеграції. *Право України*, (6), 20–130.

DOI 10.36074/24.01.2020.v2.25

ПОКАРАННЯ ЗА КОРУПЦІЙНІ ЗЛОЧИНИ В ВЕЛИКОБРИТАНІЇ ТА ФЕДЕРАТИВНІЙ РЕСПУБЛІЦІ НІМЕЧЧИНА

Бондаренко Ольга Сергіївна
канд.ю.наук, старший викладач кафедри кримінально-
правових дисциплін та судочинства
Навчально-наукового інституту права
Сумський державний університет

УКРАЇНА

Однією з найбільших сучасних проблем людства, що тією чи іншою мірою характерна для всіх країн світу, є корупція. Держави розробляють та реалізують заходи протидії цьому деструктивному явищу як на

національному, так і на міжнародному рівнях. Особливу увагу пропонуємо зосередити на покараннях за корупційні злочини, які застосовуються в Великобританії, яка належить до англо-американської правової системи та Федеративній Республіці Німеччина, яка є представником континентальної правової системи.

У країнах континентального права санкції поділяються на основні (принципові) та додаткові (вторинні). Деякі покарання можуть належати, як до групи основних, так і додаткових. Найчастіше такого роду покаранням виступає штраф. У країнах загального права немає розподілу покарань, так кожне покарання має альтернативний характер і може замінити або доповнювати одне одне [1, с. 102]. Щодо покарань за корупційні злочини у Великобританії та Федеративній Республіці Німеччина, то їх необхідно визнати – помірними, адже держави, що належать до цієї групи дотримуються досить стриманого, виваженого підходу до питання призначення покарань за корупційні діяння. Так, максимальне покарання за корупційні діяння у цих державах – це позбавлення волі на строк десять років.

У Великобританії діє Закон про боротьбу з хабарництвом. Згідно з цим Законом до корупційних злочинів належать: вимога, згода на отримання або отримання хабара, здійснюване службовою особою; пропозиція, обіцянка або надання хабара посадовій особі; хабарництво щодо іноземної посадової особи; нездатність запобігти хабарництву представником організації або всією організацією. Система покарань за корупційні злочини у Великобританії є досить диференційованою. Оскільки, передбачає такі покарання, як штраф (розмір якого не обмежується законом, тобто може визначатись суддею на основі власного переконання та ступеня вини засудженого); конфіскація незаконно отриманого доходу, аналог вітчизняної спеціальної конфіскації, та позбавлення волі на строк десяти років для фізичних осіб. А юридичним особам може бути призначене покарання у вигляді спеціальної конфіскації (конфіскації незаконно отриманого прибутку); штрафу; виключення юридичної особи зі списку постачальників державних органів [2].

Стосовно Федеративної Республіки Німеччина, то Кримінальний кодекс цієї держави також передбачає відповідальність за підкуп публічного службовця та підкуп у приватному секторі економіки. Так, до першого належить надання (пропозиція, обіцянка чи дарування) і одержання (зиску, виплати чи прийняття) пільги державним посадовим особам для себе чи третьої особи у зв'язку з виконанням службових обов'язків (ст. 331). А до другого – надання та одержання вигоди від працівника або агента юридичної особи для себе чи третьої особи, в рамках ділової операції, як винагороди для отримання несправедливої переваги у конкурентній покупці товарів або комерційних послуг (ст. 299). Перевага є несправедливою, якщо вона не ґрунтується на будь-яких розумних обставинах, але існує лише через саму вигоду, наприклад, ексклюзивна пропозиція товарів за додаткову плату. Те саме стосується й конкурентної поведінки за кордоном (ст. 299 (3)). Особливу увагу, у контексті порівняння з Україною, хотілося б звернути на виборчий хабар. Адже, вітчизняний законодавець не вважає підкуп виборця, учасника референдуму (ст. 160 КК України) корупційним злочином. Натомість, німецький кримінальний закон визнає виборчий хабар (ст.108 b), тобто надання або прийняття

подарунків чи вигод для голосування або не голосування певним чином, корупційним діянням [3]. Що ж до виду покарання, то вони різняться для різних суб'єктів і для різних сфер управління (публічна, приватна). Хабарництво у публічному секторі карається штрафом або позбавлення волі до трьох років, у серйозних справах (наявність кваліфікуючих ознак) до десяти років. Хабарництво у комерційно-господарських операціях карається штрафом або позбавленням волі до п'яти років. Покаранням за виборчий хабар також є штраф та позбавлення волі строком до п'яти років. До юридичних осіб застосовується лише таке покарання як штраф [4].

З огляду на викладене вище, запорукою ефективної боротьби з корупцією є не лише ефективне застосування заходів запобігання, а й за діяння покарань, що є необхідними та достатніми, як для покарання й виправлення засуджених, так і повернення незаконно отриманих прибутків в дохід держави.

Список використаних джерел:

1. Chankseliani, M. (2012). Punishment and other penal measure. *European Scientific Journal*, (2), 98–108.
2. Кремьянская, Е. А. (2014). UK Bribery Act. Закон Великобритании о борьбе со взяточничеством. Вилучено з <http://www.complianceblog.ru/?p=66>
3. Amsperge, J. (2013). *German Anti-Bribery and Anti-Corruption Law – An Introduction. The anticorruption blog*. Вилучено з <http://www.anticorruptionblog.com/germany/german-anti-bribery-and-anti-corruption-law-an-introduction/>
4. *Penal Code of German– Mode of access to the code* (2013). Вилучено з http://www.gesetze-im-internet.de/englisch_stgb/

DOI 10.36074/24.01.2020.v2.26

ПОНЯТТЯ ТА ЮРИДИЧНІ ОЗНАКИ АДМІНІСТРАТИВНО-ГОСПОДАРСЬКИХ САНКЦІЙ

Колеснікова Марія Вікторівна

канд. юрид. наук, старший викладач кафедри адміністративного, господарського права та фінансово-економічної безпеки
Сумський державний університет

УКРАЇНА

Характерний вплив держави на економічні, соціальні, політичні процеси здійснюється шляхом імперативного правового регулювання. На сьогодні жодна із сфер суспільної діяльності не обходиться без використання будь-якого виду санкцій. За допомогою цього засобу забезпечення реалізації нормативно-правових актів та функціонування в рамках правового поля, регулювання господарської діяльності здійснюється на ряду з іншими видами участі суб'єктів у правових відносинах. Поняття санкцій тісно пов'язане з юридичною відповідальністю, яка у господарській діяльності займає важливе місце, забезпечує виконання зобов'язання, дотримання законності,